

Underbilag til Bilag 16.

Retsplejeudvalget.

Adr.: Højesteret, Christiansborg.

København, den 23. Oktober 1928.

Til Justitsministeriet.

Retsplejeudvalget tillader sig herved at indstille til Justitsministeriet, at Retsplejeloven § 1007, 2det Stykke, 2det Punktum, søges ændret derhen, at det affattes saaledes:

„Dog kan Retten, naar tiltalte helt eller delvis frifindes, eller naar Anke har ført til Forandring til hans Fordel, efter Omstændighederne tilkende ham et Beløb hos det offentlige til Dækning af Vederlag til en valgt Forsvarer eller af Udgifter til Beviser, som han selv har fremskaffet, ligesom den efter Omstændighederne kan tillægge Vidner, som fra tiltaltes Side fremstilles i Nævningsager uden dertil at være indkaldte, Godtgørelse hos det offentlige.“

Til Begrundelse af denne Indstilling skal man bemærke følgende:

Den Interesse, som en sigtet kan have i, at en bestemt Mand udfører hans Forsvar under en Straffesag, har Retsplejeloven taget Hensyn til ved § 730, der tillader Brug af valgt Sagfører, og ved § 735 om Beskikkelse af Forsvarer udenfor Tur. Men efter § 1007 er Ordningen i øvrigt, at det offentlige i Tilfælde af Frifindelse eller for Tiltalte heldig Anke vel fritager ham for den økonomiske Byrde af Forsvaret, men kun paa den bestemte Maade, at det stiller en offentlig beskikket Forsvarer til hans Raadighed. Vil tiltalte tilfredsstille nævnte Interesse i et personligt Valg, maa han selv bære Byrden derved, medens det offentlige faar en Berigelse.

I Modsætning hertil bestemmer norsk Straffeprocesslov § 107: „Den af sigtede valgte Forsvarer bliver, hvor ikke Omstændighederne gør det utilraadeligt, paa Begæring at beskikke som offentlig Forsvarer. Det offentlige maa dog ikke derved paadrages forøgede Udgifter.“

Om Anvendelsen af den sidstnævnte Bestemmelse har Rigsadvokat Kjerschow i Oslo paa Foranledning af et Medlem af Udvalget oplyst følgende:

„Det har forekommet forholdsvis sjelden, at rettene har maattet nekte beskikkelse av den valgte forsvarer som offentlig i henhold til den norske straffeprocesslovs § 107, fordi den valgte av en eller annen grunn har været ansett som uskikket som forsvarer. Naar saa er skjedd, har vedkommende domstol som regel paa forhaand konfereret med paatalemyndigheten, likesom det har hendt, at denne ialfall underhaanden har tatt initiativet til saadan nektelse.“

Uaktet saadanne forføininger jo kan være ubehagelig aa treffe, har dommerne neppe følt sig besværet ved aa skulle øve denne kritik, dette dels fordi forholdet saa sjelden har inntruffet og dels fordi tilfellene som regel har været helt oplagte.